

DE COL·LABORACIO • La nostra publicació s'honora publicant un article, d'una sèrie que pensa publicar, del nostre ben volgut amic Pere Falgà Vives. • Presentar als nostres lectors a en Falgà, ens sembla ofendre'l, ja que és de tothom conegut el nom d'aquest jove professor de l'Escola Municipal de Comerç i Intendent Mercantil i reconeguda la seva competència en qüestions econòmiques, pels seus molts treballs en aquest sentit publicats en els diaris i revistes especialitzats de la capital de Catalunya. • Els nostres lectors creiem que estaran satisfets d'haver pogut obtenir pel Butlletí una col·laboració tan interessant, com ho ha estat la direcció al poguer comptar amb els treballs d'un escriptor tan apreciable.

Comentaris del moment

Per on cal començar

No hi ha dubte, Espanya és el país que més indiferència mostra per les qüestions econòmiques, i no d'ara, sino que ja ve de temps aquesta mena d'apatia dels nostres governants vers qüestions d'aquest ordre. quan en elles rau precisament el secret del benestar social i quan amb elles hi guarda una estreta relació l'orientació que prengui l'organisme social-polític de la nació espanyola. Tant és així, que de seguir les coses amb els mateixos matisos d'ara no més hi cap el dilema: o socialisme o feixisme.

Ambdues tendències suposen un capgirament de l'organització política-social de l'Estat, no exempt d'estridències i violències atemptatòries dels més purs principis democràtics, i permetre que això succeís en un país com Espanya, en el què en matèria econòmica disposa de grans disponibilitats, però que dissortadament l'ignorància d'una banda i la negligència per altra dels nostres governants, fa que romanin improductives. seria altament imprudent i manca de sentit de responsabilitat, puix repetim, si la democràcia fracassa, s'ha d'atribuir a la poca preparació, a la manca d'estudi, al descuit i a l'indecisió en què els governs envesteixen els problemes econòmics i socials. Trista realitat aquesta que contrasta amb la preponderància i cura amb què a l'estranger són esguardades i tractades qüestions de tal naturalesa, donant-se la paradoxa que quan aquí s'anuncia algun projecte de caràcter econòmic o social, fixem-nos que no és original i que en els demés països ja ha constituït de temps un èxit complet o bé un fracàs rotund, amb l'agravament de què aquests darrers són els primers que solquen la ment dels nostres governants, prestant-los com de gran novetat i prenyats d'èxits, mentre aquells els quals l'experiència mostra haver donat bons resultats en altres països, aquests els passen desaparcebuts, no els volen conèixer o els són indiferents, i si per fi es decideixen a portar-los a la pràctica, els esguerren per no orientar-los com cal, o els malmeten amb les normes de procediment. (Veurem sino els resultats de la llei de Reforma Agrària: el temps té la paraula.)

Tristament, aquesta és la realitat de ço que ocorre en la nació espanyola. N'hi ha prou en recollir els hàlits de l'ambient per donar-nos compte de la dissort. Tenim encara indústries que treballen a marxés forçades i ben poques són les que no han

exterioritzat llurs planys, demanant ajut i protecció oficial. Per altre part, les organitzacions obreres no defalleixen en llur propòsit per tal que els hi siguin reconegudes i concedides certes reivindicacions, i així ens trobem en un plet social que amenaça i compromet l'estabilitat del règim. I en mig de tal desconcert actuen governs mancats de força política en la Cambra per fer imperar llurs decisions, no estant revestits, per tant, d'aquell enfortiment i d'aquella independència tan necessàries per envestir amb fermesa els nombrosos problemes que existeixen plantejats.

Tanmateix, doncs, el panorama no és gens afagador i ofereix delicades perspectives. Què passarà?

Abans que tot és imprescindible que el govern estigui enrobustit de la màxima autoritat i sigui amo de tots els ressorts del poder, per tal de reprimir amb gran energia qualsevol intent d'aixecament contra el règim legalment constituït, car per danunt de les lluites polítiques i socials està la República, la qual té obertes les portes a totes les ideologies, permetent a totes les organitzacions polítiques prendre les riendes del poder, quan l'opinió pública, mitjançant el sufragi universal, les revesteixi de tal potestat. Lògic és, doncs, que es reprimeixin severament i sense mires de cap classe qualsevol maniobra que violi la llei al sortir-se de les normes constitucionals.

Simultàniament s'ha d'anar sense dilació a la creació d'una segona Cambra, que tingui exclusivament per finalitat l'estudi dels nombrosos problemes que té plantejats l'economia espanyola. Aquesta Cambra, l'idea de la qual la suggerí dies enrera el líder socialista senyor Besteiro en ocasió de pronunciar en el Parlament un brillant discurs de fons antisocialista i de profund contingut, hauria d'ésser complementària de la Cambra política, en forma que els acords, per tenir força de llei, haurien d'ésser ratificats per aquesta, suprema encarnació sobirana del poble. El govern o poder executiu seguiria com ara depenent de la Cambra política, ço és, en res l'haurien d'afectar les votacions de la Cambra econòmica, puix aquesta tindria el caràcter d'organisme d'investigació i esdevindria assessora i consultiva del Parlament i del govern.